

Luxembourg, 13. september 2017

PRESSEMELDING 09/2017

Dom i sak E-15/16 Yara International ASA mot Den norske stat

NASJONALE REGLER OM KONSERNBIDRAG KAN KREVE AT MOTTAKER OG GIVER ER SKATTEPLIKTIGE I SAMME EØS-STAT

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Borgarting lagmannsrett om tolkningen av EØS-avtalen artikkelene 31 og 34.

Yara International ASA (“Yara”) er et selskap stiftet, registrert og skattemessig hjemmehørende i Norge. Det er morselskap i et konsern (“Yara-konsernet”) med datterselskaper i Norge og andre land. I 2007 ervervet Yara-konsernet selskapet UAB Lietuva (“UAB”) gjennom Yaras heleide finske datterselskap Yara Suomi Oy. UAB var skattemessig hjemmehørende i Litauen.

UAB hadde per 31. desember 2009 et fremførbart skattemessig underskudd på om lag NOK 177 000 000. Den 14. desember 2009 kjøpte Yara alle aksjene i UAB fra Yara Suomi Oy. UAB ble med dette et direkte eid datterselskap av Yara. Den 16. desember 2009 ble det inngått avtale mellom Yara og UAB om at Yara skulle yte et konsernbidrag til UAB på NOK 132 758 144 (på det aktuelle tidspunktet tilsvarende EUR 16 000 000) med virkning for inntektsåret 2009. Konsernbidraget ble betalt kontant 10. januar 2010. UAB ble besluttet likvidert 29. januar 2010, og selskapet ble slettet fra det lokale selskapsregister 12. april 2012.

Yara krevde skattemessig fradrag for konsernbidraget til UAB. Norske skattemyndigheter avviste kravet under henvisning til skatteloven §§ 10-2 til 10-4. De bestemmelsene gir ikke anledning til å yte konsernbidrag med skattemessig effekt fra et selskap som er skattepliktig i Norge, til et datterselskap som ikke er skattepliktig i riket.

EFTA-domstolen ble spurt om bestemmelsene som krever at både giver og mottaker av konsernbidrag er skattepliktige i Norge, er forenlige med EØS-avtalen artikkelene 31 og 34, eller om EØS-retten må tolkes slik at det på visse vilkår må innrømmes unntak fra kravet.

EFTA-domstolen fant at de aktuelle bestemmelsene utgjorde en restriksjon på etableringsfriheten etter EØS-avtalen artikkel 31, men at de kunne rettferdiggjøres ved EØS-avtalen artikkel 33 eller av tvingende allmenne hensyn, forutsatt at de er egnet til å sikre oppnåelse av det fastsatte mål og ikke går lenger enn det som er nødvendig for å nå dette mål.

I den foreliggende sak var partene uenige om nødvendigheten av den nasjonale lovgivning. EFTA-domstolen fant at det er opp til den nasjonale domstol å vurdere om det aktuelle tap i saken var endelig. Dette avhenger av to vilkår: det utenlandske datterselskap må ha uttømt de muligheter som er tilgjengelig i den stat hvor det er hjemmehørende, til å kreve fradrag for underskudd i de aktuelle regnskapsperioder; og det må ikke foreligge noen mulighet for datterselskapet til å utnytte underskuddet i fremtidige perioder. EFTA-domstolen pekte også på behovet for ved denne vurdering å ta hensyn til forbudet mot misbruk av rettigheter, slik at rent kunstige ordninger for å omgå beskatning avskjæres.

EFTA-domstolen fant at EØS-avtalen artikkelene 31 og 34 ikke er til hinder for nasjonale konsernbidragsregler som bestemmelsene i skatteloven. Slike nasjonale regler må ha et legitimt

formål, slik som behovet for å ivareta en balansert fordeling av beskatningskompetanse mellom EØS-statene eller for å utelukke rent kunstige ordninger som fører til skatteomgåelse. I tilfelle hvor underskuddet i det utenlandske datterselskap er endelig, går imidlertid de nasjonale krav lenger enn det som er nødvendig for å nå disse mål.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.int.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.